

२०७२ जेष्ठ १५ शुक्रवार २९-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

“मीठे बच्चे- बाबा आउनुभएको छ तिमी बच्चाहरूलाई अविनाशी कमाई गराउन, अहिले तिमीले ज्ञान रत्नहरूको जति कमाई गर्न चाहन्छौ गर्न सक्छौ ।”

प्रश्न:- आसुरी संस्कारहरूलाई परिवर्तन गरेर दैवी संस्कार बनाउनको लागि कुनचाहिँ विशेष पुरुषार्थ गर्नु पर्छ ?

उत्तर:- संस्कारहरूलाई परिवर्तन गर्नको लागि जति सकिन्छ देही-अभिमानि रहने पुरुषार्थ गर । देह-अभिमानमा आउनाले नै आसुरी संस्कार बन्न पुग्छ । बाबा आसुरी संस्कारहरूलाई दैवी संस्कार बनाउनको लागि आउनु भएको छ, पुरुषार्थ गर पहिले म देही आत्मा हुँ पछि यो शरीर हो ।

गीत:- तूने रात गुँवाई सोके .....

ओम् शान्ति । यो गीत त बच्चाहरूले धेरैपल्ट सुनिसकेका छन् । रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबा सावधानी गराइरहनु हुन्छ- यो समय गुमाउने होइन । यो त धेरै कमाई गर्ने समय हो । कमाई गराउनकै लागि बाबा आउनुभएको छ । कमाई पनि अथाह छ, जसले जति कमाई गर्न चाहन्छ, त्यति गर्न सक्छ । यो हो अविनाशी ज्ञान रत्नहरूले भोली भर्ने कमाई । यो हो भविष्यको लागि । त्यो हो भक्ति, यो हो ज्ञान । मानिसहरूले यो जान्दैनन्- भक्ति तब शुरू हुन्छ जब रावण राज्य शुरू हुन्छ । फेरि ज्ञान तब शुरू हुन्छ, जब बाबा आएर रामराज्य स्थापना गर्नु हुन्छ । ज्ञान हो नै नयाँ दुनियाँको लागि, भक्ति हो पुरानो दुनियाँको लागि । अब बाबा भन्नुहुन्छ- पहिले त आफूलाई देही (आत्मा) सम्झनु छ । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- हामी पहिले आत्मा हौं, पछि शरीर हौं । तर ड्रामा प्लान अनुसार मानिसहरू सबै गलत बनेका छन्, त्यसैले पहिले हामी शरीर (देह) हौं अनि पछि मात्र आत्मा (देही) हौं भनेर उल्टो अर्थ बुझेका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- यो त विनाशी हो । यस (देह)लाई त तिमी लिन्छौ र छोड्छौ । संस्कार आत्मामा रहन्छ । देह-अभिमानमा आउनाले संस्कार आसुरी बन्न जान्छ । फेरि आसुरी संस्कारहरूलाई दैवी बनाउनको लागि बाबालाई आउनुपर्ने हुन्छ । यो सारा रचना उहाँ एक रचयिताको नै हो । उहाँलाई सबैले बाबा (फादर) भन्दछन् । जसरी लौकिक पितालाई पनि बाबा नै भनिन्छ । बाबा र मम्मा यी दुवै शब्द अति मीठा छन् । रचयिता त पितालाई नै भनिन्छ । उनले पहिले मातालाई एडाप्ट गर्छन् अनि रचना रच्छन् । बेहदका बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- म आएर यिनमा प्रवेश गर्छु, यिनको नाम प्रख्यात छ । भनिन्छ पनि भागीरथ । मानिसको नै चित्र देखाइन्छ, कुनै साँढेको होइन । भागीरथ मनुष्यको शरीर (तन) हो । बाबा नै आएर बच्चाहरूलाई आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ । तिमी सधैं भन्छौ- हामी बापदादाको पासमा जान्छौं । केवल बाबा मात्र भन्यौ भने उहाँ त निराकार हुनुहुन्छ, निराकार बाबाकहाँ त शरीर छोडेपछि नै जान सकिन्छ, यतिकै त कोही पनि जान सक्दैन । यो ज्ञान बाबाले नै दिनुहुन्छ । यो ज्ञान छ पनि बाबासँग नै । अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको खजाना छ । बाबा हुनुहुन्छ ज्ञान रत्नहरूका सागर । पानीको कुरा होइन । ज्ञान रत्नहरूको भण्डार हुनुहुन्छ । उहाँमा ज्ञान छ । पानीलाई ज्ञान भनिन्न । जसरी मानिसहरूमा कानूनी (बेरिस्टरी), डाक्टरी आदिको ज्ञान हुन्छ, त्यस्तै यो पनि ज्ञान हो । यही ज्ञानको लागि नै ऋषि मुनि आदि सबैले भन्ने गर्थे- रचयिता र रचनाको आदि, मध्य र अन्तको ज्ञान हामी जान्दैनौं (नेति, नेति) । त्यो त एकमात्र रचयिताले नै जान्नुहुन्छ । कल्प-वृक्षको बीजरूप

२०७२ जेष्ठ १५ शुक्रवार २९-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
 पनि उहाँ नै हुनुहुन्छ। सृष्टिको आदि, मध्य र अन्तको ज्ञान पनि उहाँमा नै छ। उहाँ जब
 आउनुहुन्छ तब सुनाउनुहुन्छ। अहिले तिमीले ज्ञान पाएका छौ भने यसै ज्ञानद्वारा तिमी देवता
 बन्छौ। ज्ञान पाएर फेरि प्रारब्ध पाउँछौ। त्यहाँ (स्वर्गमा) फेरि यो ज्ञानको आवश्यकता रहँदैन।
 यस्तो होइन, देवताहरूमा यो ज्ञान हुँदैन त्यसैले अज्ञानी हुन्। होइन। यही ज्ञान पाएर त उनीहरूले
 पद पाउँछन्। बाबालाई पुकार्छन् नै— बाबा आउनु होस्, हामी पतितबाट पावन कसरी बनौं,
 त्यसको मार्ग अथवा ज्ञान दिनुहोस् किनकि हामीले जान्दैनौं। अहिले तिमी जान्दछौ— हामी
 आत्माहरू शान्तिधामबाट आएका हौं। त्यहाँ आत्माहरू शान्तिपूर्वक रहन्छन्। यहाँ पार्ट बजाउन
 आएका हौं। यो दुनियाँ पुरानो हो भने अवश्य नयाँ दुनियाँ पनि थियो। त्यो कहिले थियो, त्यहाँ
 कसले राज्य गर्थ्यो— यो कसैलाई पनि थाहा छैन। तिमीले अहिले बाबाद्वारा थाहा पायौ। बाबा
 हुनुहुन्छ नै ज्ञानको सागर, सद्गतिदाता। बाबा आएर हाम्रो दुःख हर्नुहोस्, सुख शान्ति दिनुहोस् भनेर
 उहाँलाई नै पुकार्छन्। आत्माले जान्दछ तर तमोप्रधान भइसकेकाले बाबा फेरि आएर परिचय दिदै
 हुनुहुन्छ। मनुष्यहरू न आत्मालाई, न परमात्मालाई जान्दछन्। परमात्म-अभिमानी बन्नको लागि
 आत्मामा ज्ञान नै छैन। पहिले तिमी पनि जान्दैनथ्यौ। अहिले ज्ञान मिलेपछि सम्झन्छौ— अनुहार
 मानिसको भए पनि चालचलन त बाँदरको नै थियो।

अहिले बाबाले ज्ञान दिनुभएपछि हामी पनि ज्ञानवान (नलेजफुल) बनेका छौं। रचयिता र रचनाको
 ज्ञान पाएका छौं। तिमी जान्दछौ— हामीलाई भगवानले पठाउनु हुन्छ, त्यसैले कति नशा रहनु
 पर्छ? बाबा हुनुहुन्छ ज्ञानका सागर, उहाँमा बेहदको ज्ञान छ। तिमी जसकहाँ गए पनि उनमा
 सृष्टिको आदि-मध्य-अन्तको ज्ञान त के हामी आत्मा के चीज हौं, यो पनि जान्दैनन्। बाबालाई
 याद पनि गर्छन्, दुःख-हर्ता सुख-कर्ता भन्छन्, फेरि पनि ईश्वरलाई सर्वव्यापी भनिदिन्छन्। बाबा
 भन्नुहुन्छ— ड्रामा अनुसार उनीहरूको पनि कुनै दोष छैन। मायाले बिल्कुलै तुच्छ बुद्धि बनाइ
 दिन्छ। फेरि कीराहरूलाई त फोहरमा नै सुखको अनुभव हुन्छ नि। बाबा आउनु हुन्छ फोहरबाट
 निकाल्न। मानिसहरू फोहर दलदलमा फँसेका छन्। ज्ञानको बारेमा थाहै छैन त के गरून्?
 दलदलमा फँसेका छन् त्यसैले उनीहरूलाई निकाल्नै मुश्किल हुन्छ। निकालेर निस्कन लाग्दा हात
 छुटाएर दलदलमै खस्न पुग्छन्। कति बच्चाहरू अरूलाई ज्ञान दिँदा-दिदै स्वयं नै मायाको थप्पड
 खान पुग्छन् किनकि बाबाको निर्देशन विपरीत कार्य गर्न थाल्छन्। अरूलाई निकाल्ने कोसिस
 गर्दागर्दै आफै खस्न पुग्छन्। त्यसैले उनीहरूलाई निकाल्न कति मेहनत लाग्छ, किनकि मायाबाट
 हार मान्न पुग्छन्। उनीहरूलाई उनीहरूकै पापले भित्र खान थाल्छ। मायासँगको लडाईं हो नि।
 अहिले तिमी युद्धको मैदानमा छौ। उनीहरू हुन् बाहुबलले लड्ने हिंसक सेनाहरू, तिमी हौ
 अहिंसक। तिमीले राज्य लिन्छौ अहिंसाको बलले। हिंसा दुई प्रकारको हुन्छ नि। एउटा हो काम
 कटारी चलाउनु अनि अर्को हो अरूलाई मारपिट गर्नु। तिमी अहिले डबल अहिंसक बन्दैछौ। यो
 ज्ञान बलको लडाईं लड्न अरू कसैले जान्दैन। अहिंसा केलाई भनिन्छ यो कसैलाई थाहा छैन।
 भक्तिमार्गको सामग्री कति भारी छ? ‘पतित-पावन आऊ’ भनेर गाउँछन्, तर म कसरी आएर
 पावन बनाउँछु, यो कसैलाई थाहा छैन। मानिसलाई भगवान् भनि दिएर गीतामा नै गल्ती
 गरिदिएका छन्। शास्त्रहरू मानिसले नै बनाएका हुन् अनि मानिसले नै पढ्छन्। देवताहरूलाई त
 शास्त्र पढ्ने आवश्यकता नै छैन। त्यहाँ कुनै शास्त्र हुँदैनन्। ज्ञान, भक्ति पछि हो वैराग्य। केसँग

२०७२ जेष्ठ १५ शुक्रवार २९-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
 वैराग्य ? भक्तिको, पुरानो दुनियाँको वैराग्य हो । पुरानो शरीरप्रतिको वैराग्य हो । बाबा भन्नुहुन्छ— यी
 आँखाले जे जति देख्छौ, त्यो बाँकी रहने छैन । यी सारा छि-छ दुनियाँप्रति नै वैराग्य छ । बाँकी
 तिमी दिव्य दृष्टिले नयाँ दुनियाँको साक्षात्कार गर्छौ । तिमी पढ्छौ नै नयाँ दुनियाँको लागि । यो
 पढाइ यस जन्मको लागि होइन । अरू जुन पढाइ हुन्छ, त्यो उसै समय उसै जन्मको लागि हुन्छ ।
 अहिले त संगमयुग हो, त्यसैले तिमी जे पढ्दै छौ त्यसको प्रारब्ध तिमीलाई नयाँ दुनियाँमा मिल्छ ।
 बेहदका बाबाबाट तिमीलाई कति ठूलो प्रारब्ध प्राप्त हुँदैछ । बेहदका बाबाबाट बेहदको सुखको
 प्राप्ति हुन्छ । त्यसैले बच्चाहरूले पूरा पुरुषार्थ गरेर श्रीमत अनुसार चलनु पर्छ । बाबा हुनुहुन्छ
 श्रेष्ठभन्दा श्रेष्ठ । उहाँबाट तिमी श्रेष्ठ बन्छौ । उहाँ त सधैं नै श्रेष्ठ हुनुहुन्छ । तिमीलाई श्रेष्ठ
 बनाउनु हुन्छ । ८४ जन्म लिंदा-लिंदा फेरि तिमी भ्रष्ट बन्न पुग्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— म त जन्म
 मरणमा आउँदिनँ । म अहिले भाग्यशाली रथमा नै प्रवेश गर्छु, जसलाई तिमी बच्चाहरूले चिनेका
 छौ । अहिले तिम्रो बिरुवा सानो छ । बिरुवामा तुफान पनि लाग्छ नि । पातहरू भर्दै रहन्छन् । थुप्रै
 फूलहरू पनि फुल्छन् फेरि तुफान लाग्नाले भरेर जान्छन् । कुनै-कुनै राम्रोसँग फल पनि लाग्छन्
 फेरि मायाको तुफान आउनाले भर्छन् । मायाको तुफान अति नै बलियो छ । त्यस तरफ छ
 बाहुबल, यस तरफ छ योगबल अर्थात् यादको बल । तिमीले याद अक्षरलाई पक्का गर । उनीहरू
 योग-योग अक्षर भनि रहन्छन् । तिम्रो त हो याद । हिंङ्दा डुल्दा पनि बाबालाई याद गर्छौ, यसलाई
 योग भनिदैन । योग शब्द त संन्यासीहरूमा अति प्रसिद्ध छ । उनीहरू अनेकौं प्रकारका योग
 सिकाउँछन् । बाबा कति सहज बताउनुहुन्छ— उठ्दा बस्दा, हिंङ्दा डुल्दा बाबालाई याद गर । तिमी
 आधा कल्पदेखिका आशिक हौ, मलाई याद गर्दै आएका छौ । अब म आएको छु । आत्मालाई कसैले
 पनि जान्दैनन्, त्यसैले बाबा आएर अनुभूति गराउनुहुन्छ । यो पनि सम्भन्धुपर्ने अति महीन सूक्ष्म
 कुरा हो । आत्मा अति सूक्ष्म र अविनाशी छ । न आत्माको विनाश हुन्छ, न उसको पार्ट नै विनाश
 हुन सक्छ । यी कुरा मोटो बुद्धि भएकाहरूले मुश्किलै मात्र बुझ्न सक्छन् । शास्त्रहरूमा पनि यी कुरा
 छैनन् ।

तिमी बच्चाहरूलाई बाबाको याद गर्दा धेरै मेहनत गर्नुपर्ने हुन्छ । ज्ञान त धेरै सजिलो छ । बाँकी
 विनाशकाले प्रीत बुद्धि र विपरीत बुद्धिलाई— यो याद गर्नको लागि भनिन्छ । राम्रोसँग याद
 गर्नेहरूलाई प्रीत बुद्धि भनिन्छ । प्रीति पनि अव्यभिचारी हुनुपर्छ । आफैसँग सोध्नु छ— हामी
 बाबालाई कति याद गर्छौ ? यो पनि सम्भन्धौ— बाबासँग प्रीति राख्दा राख्दा जब कर्मातीत अवस्था
 हुन पुग्छ तब यो शरीर छुट्छ र लडाईं शुरू हुन्छ । जति बाबासँग प्रीत हुन्छ तब तमोप्रधानबाट
 सतोप्रधान बन्छौ । परीक्षा त एकै पटक नै हुन्छ नि । जब समय अन्तिम हुन्छ, सबै प्रीतबुद्धि
 हुन्छन्, त्यसै समय फेरि विनाश हुन शुरू हुन्छ । अहिलेसम्म भगडा भइ नै रहन्छन् । बेलायतीहरूले
 पनि जान्दछन्— मृत्यु त अहिले अगाडि नै छ, कसैले प्रेरणा दिँदैछ, जसले हामीबाट बमहरू बनाउन
 लगाइरहेछन् । तर हामी के नै गर्न सक्छौ र ? ड्रामामा निश्चित छ नि । आफ्नै विज्ञानको बलले
 आफ्नै कूललाई मृत्युतर्फ धकेल्दैछौ । बच्चाहरू भन्छन्— पवित्र दुनियाँमा लैजाउनुहोस् । शरीरलाई
 कहाँ लगिन्छ र ? बाबा कालहरूको पनि काल हुनुहुन्छ । यो कुरा कसैलाई पनि थाहा छैन ।
 भनिएको छ, मिरुआ मौत मलुका शिकार । उनीहरू भन्छन्— विनाश बन्द होस्, शान्ति स्थापना
 होस् । अरे, विनाश नभइकन सुख-शान्ति कसरी स्थापना हुन सक्छ ? त्यसैले चक्रको बारेमा अवश्य

२०७२ जेष्ठ १५ शुक्रवार २९-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन सम्भाऊ। अब स्वर्गको द्वार खुल्दैछ। बाबाले भन्नुभएको छ, यस बारेमा पनि एउटा किताब छपाऊ- “शान्तिधाम-सुखधामको प्रवेशद्वार” (गेट वे टु शान्तिधाम-सुखधाम)। यसको अर्थ पनि बुझ्दैनन्। छ त अति सहज, तर करोडौंमा कोहीले मात्र मुश्किलले बुझ्दछन्। प्रदर्शनी आदिमा तिमी कहिल्यै पनि निराश हुनु छैन। प्रजा त बन्छन् नि। लक्ष्य ठूलो छ त मेहनत लाग्छ। मेहनत छ यादको। त्यसैमा धेरैजसो फेल हुन्छन्। याद पनि अव्यभिचारी हुनु पर्छ। घरी-घरी मायाले भुलाइदिन्छ। मेहनत नै नगरी कोही विश्वको मालिक बन्न सक्छ र? पूरा पुरुषार्थ गर्नुपर्छ- हामी सुखधामका मालिक थियौं। अनेकौं पल्ट चक्कर लगाइसक्यौं। अब बाबालाई याद गर्नु छ। मायाले धेरै विघ्न पार्छ। बाबाको पासमा सेवाको पनि समाचार आउँछन्- आज विद्वत-मण्डलीलाई सम्भायौं, आज यो गन्यौं..... ड्रामा अनुसार माताहरूको नाम प्रत्यक्ष हुनु नै छ। माताहरूलाई अगाडि बढाउनु छ। यो कुरा तिमी बच्चाहरूले ध्यानमा राख्नु पर्छ। यो हो चैतन्य दिलवाला मन्दिर। तिमी चैतन्यमा बन्छौ फेरि राज्य गरिरहनेछौ। भक्ति मार्गका मन्दिर आदि रहने छैनन्। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) एक बाबासँग अव्यभिचारी प्रीति राख्दा राख्दै कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गर्नु छ। यस पुरानो देह र पुरानो दुनियाँबाट बेहदको वैराग्य होस्।
- २) कुनै पनि काम कर्तव्य बाबाको आदेशको विरुद्ध गर्नु हुँदैन। युद्धको मैदानमा कहिल्यै पनि हार खानु छैन। डबल अहिंसक बन्नु छ।

वरदान:- संकल्पलाई पनि जाँच गरेर व्यर्थको खातालाई समाप्त गर्नेवाला श्रेष्ठ सेवाधारी भव श्रेष्ठ सेवाधारी उही हो जसको हरेक संकल्प शक्तिशाली हुन्छ। एउटा पनि संकल्प कतै व्यर्थ नजाओस् किनकि सेवाधारी अर्थात् विश्व रंगमञ्चमा भूमिका खेल्नेवाला। सारा विश्वले तिम्रो नक्कल गर्छ। यदि तिमिले एउटा संकल्प खेर फाल्यौ भने केवल आफूप्रति मात्र गर्दैनौ, अनेकौंको लागि निमित्त बन्यौ। त्यसैले अब व्यर्थको खातालाई समाप्त गरेर श्रेष्ठ सेवाधारी बन।

स्लोगन:- सेवाको वायुमण्डलको साथै बेहदको वैराग्य वृत्तिको वायुमण्डल बनाऊ।